

Natasa Angjeleska

VZÁCNÝ CHLAPEC A MLUVÍCÍ BALÓNEK

Ilustrace a design:
Aleksandar Sotirovski

Překlad do češtiny:
Pacientská organizace HAE Junior z.s.

Tato brožura vznikla s podporou

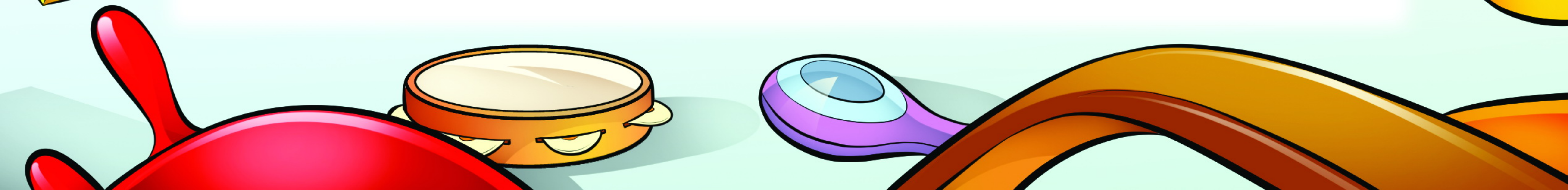
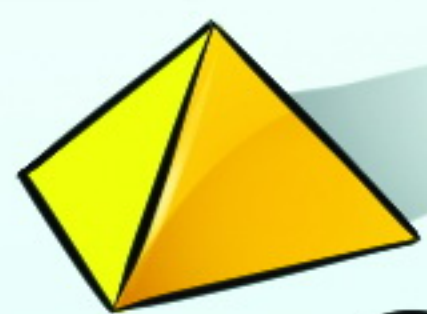

Oslava narozenin začala před půl hodinou.

Už před odjezdem z domu byl chlapec celý natěšený a plánoval, s kým bude hrát fotbal, kulečnick nebo bowling. Představoval si, jak bude tančit a kdy začne hrát hudba. Také doufal, že v dětském salonku, kam se chystal, bude ze stropu viset blyštivá diskokoule, protože miloval sledovat, jak se všechny ty barvy měnily a točily kolem každého. Jakmile však vešel do salonu a začal si hrát přesně dle svých plánů, najednou ucítil, že nemůže pohnout rukou.

Jeho ruka byla velmi těžká a nemohl hýbat prsty. Posadil se do rohu obývacího pokoje a cítil se velmi unaveně, přestože narozeninová oslava sotva vypukla. I když dnes nedělal nic namáhavého, jeho ruce a nohy neměly chuť si hrát s narozeninovými balónky. Ostatní děti si hrály nadále, aniž by si vůbec všimly, že mezi nimi chybí.

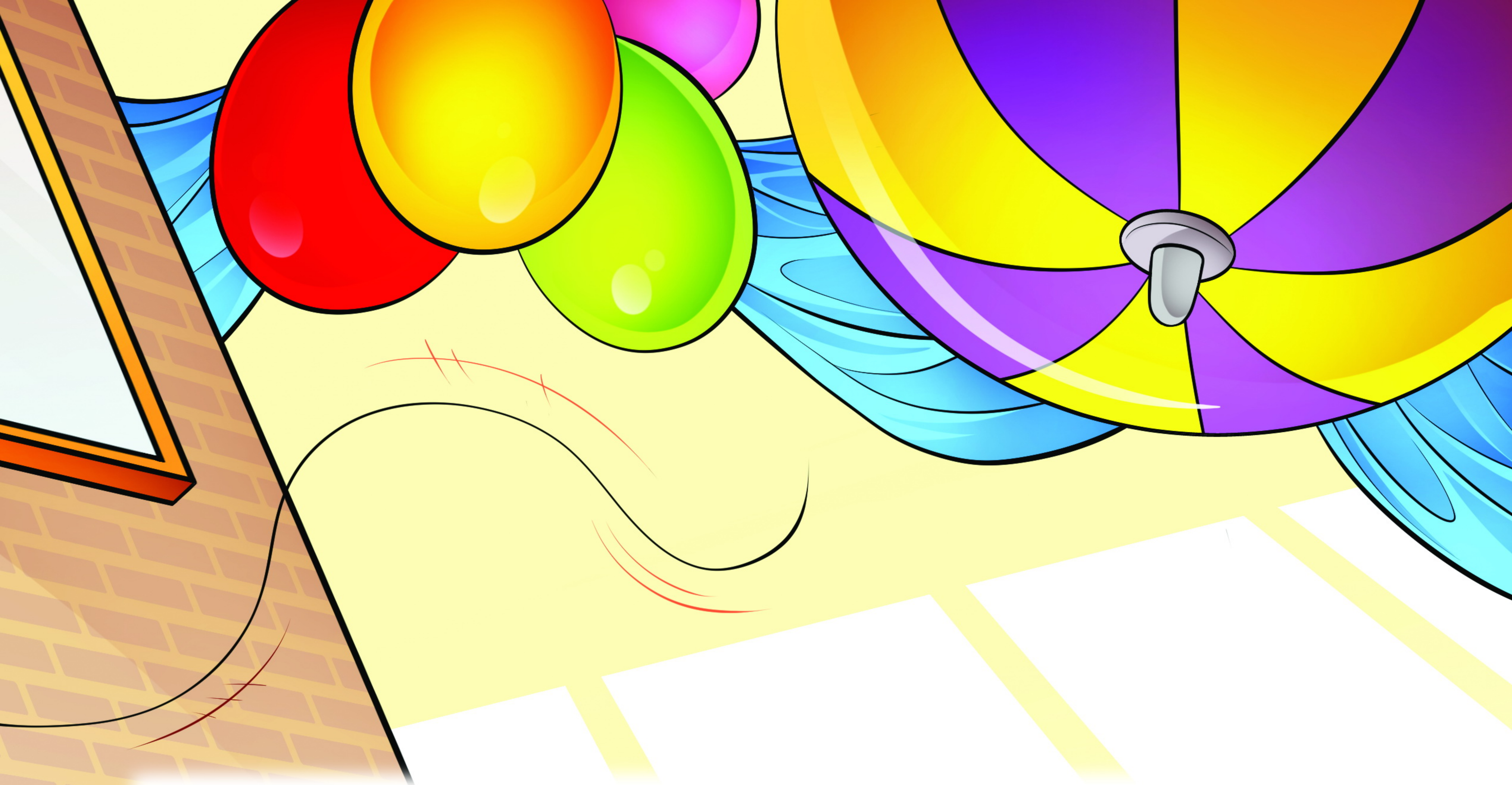

Když tam tak sám seděl, řekl si: „Už nebudu více nic plánovat, protože moje plány nikdy nevyjdou...“ Náhle však ucítil jemné poklepání na ruce, která zvětšujícím se otokem těžkla a těžkla. Pak se dotkl Modrého balónku. Modrý balónek se podíval do jeho smutných očí a zeptal se: „Proč sis přestal hrát? Nezlobíš se na mě náhodou proto, že už nejsem tak pevný a kulatý? Je vidět, že se pomalu vyfukuju, ale vy děti jste mě fakt rychle unavily!“

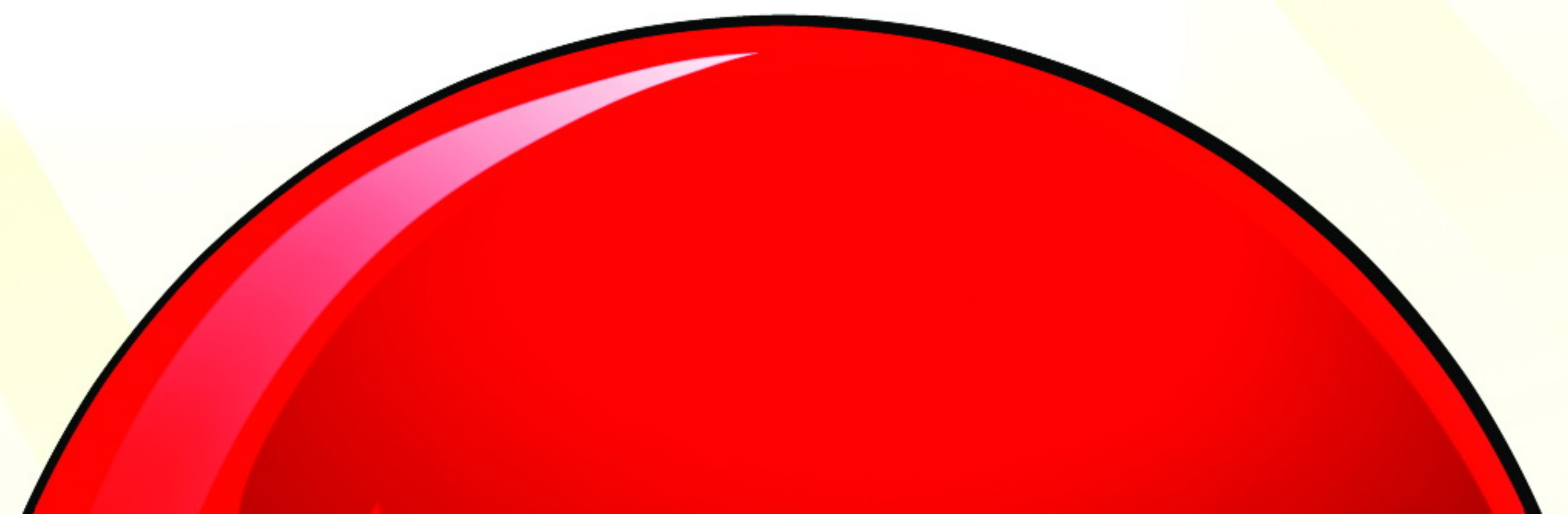

Nečekaný dotek malého chlapce polekal a zvuk šepotu jen umocnil jeho hrůzu. Otočil se doleva, pak doprava a rozhlédl se, jestli se poblíž neskrývají děti a netropí si z něho žerty. Nikdo okolo nebyl, a on tak s úžasem a nevěřícně zíral na balónek.

„Jak je tohle vůbec možné? Mluvící balónek?“ divil se chlapec.

„A tenhle balónek si navíc stěžuje?!?“ Napadlo ho, zda přece jen nejde o nějaký vtípek, ačkoli na legraci nebyl ten správný čas, protože se necítil moc dobře.

Přesto si však potřeboval s někým povídat, protože ostatní děti byly příliš zaneprázdněny hrou s jinými balónky.

Chlapec se tedy Balónkovi svěřil: „Víš dobře, že se nezlobím na tebe. Jsem našťvaný sám na sebe... Kdybys jen věděl, jaké plány jsem na dnešek měl. Vymyslel jsem si vlastní kroky a taneční choreografii. Byl jsem také připraven zpívat, kdyby tady byl mikrofon – znáš to, jako na opravdové karaoke show! Ale nakonec z toho nic nebylo...

Dokonce jsem věděl, že vyhraju v bowlingu, protože jsem v tom fakt dobrý. Jsem si jistý, že bych vyhrál bonusové body – víš, ty, které dává počítač jako odměnu. Ach jo, kéž bych vydržel aspoň do krájení dortu, kéž by mi ruka neotekla do konce párty, abych si mohl ještě chvíli hrát a teprve pak jet do nemocnice...“

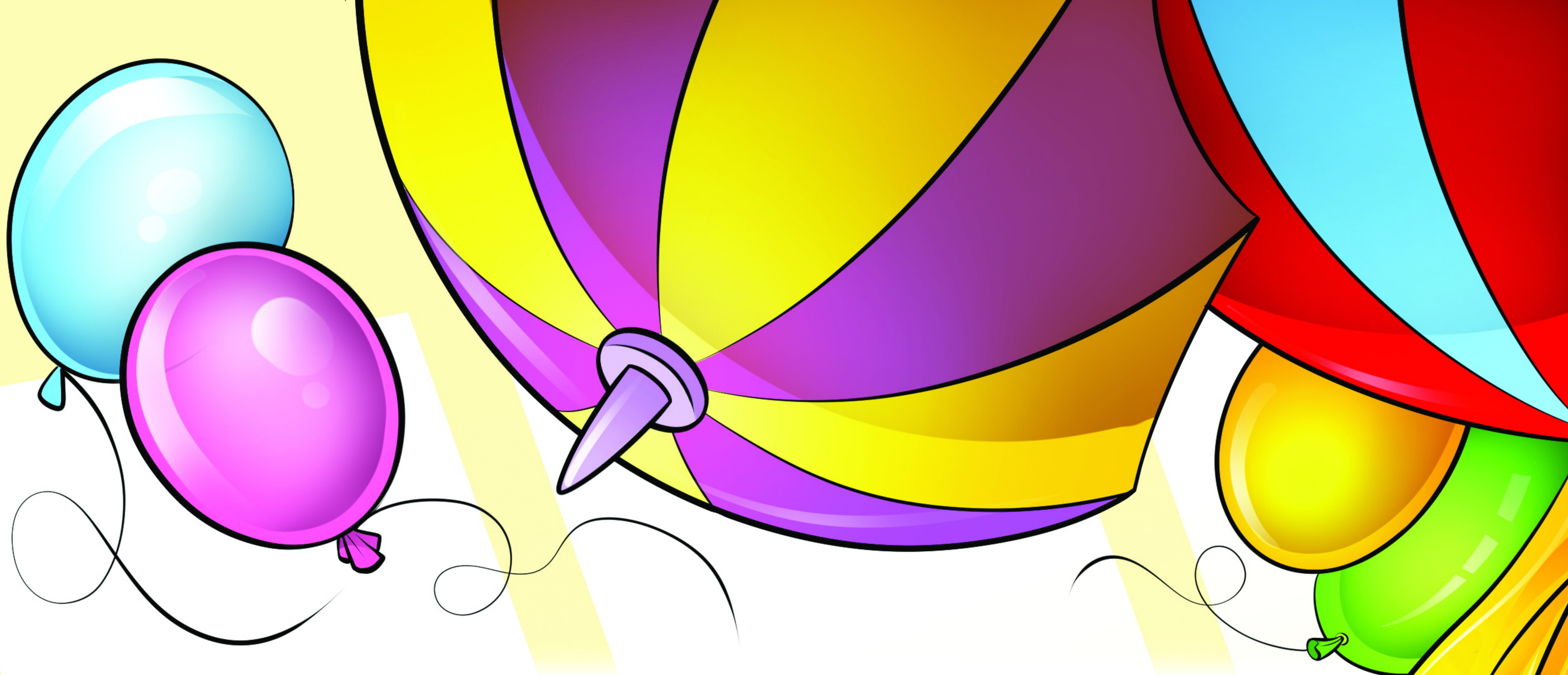

Balónek zmátlo, s jakým nadšením chlapec mluvil o svých plánech a jak se pak náhle cítil celý unavený. I když už se postupně vyfukoval a zmenšoval, Balónek se kluka zeptal: „A proč musíš do nemocnice? Poranil sis ruku? Ublížil sis?”

Jsi si jistý, že pro tebe bowlingová koule nebyla příliš těžká? Nebo jsi možná máchl koulí příliš silně, když jsi ji vrhal na bowlingovou dráhu? Nebo jsi možná tak moc spěchal, že jsi nedržel kouli správně a ublížil sis?”

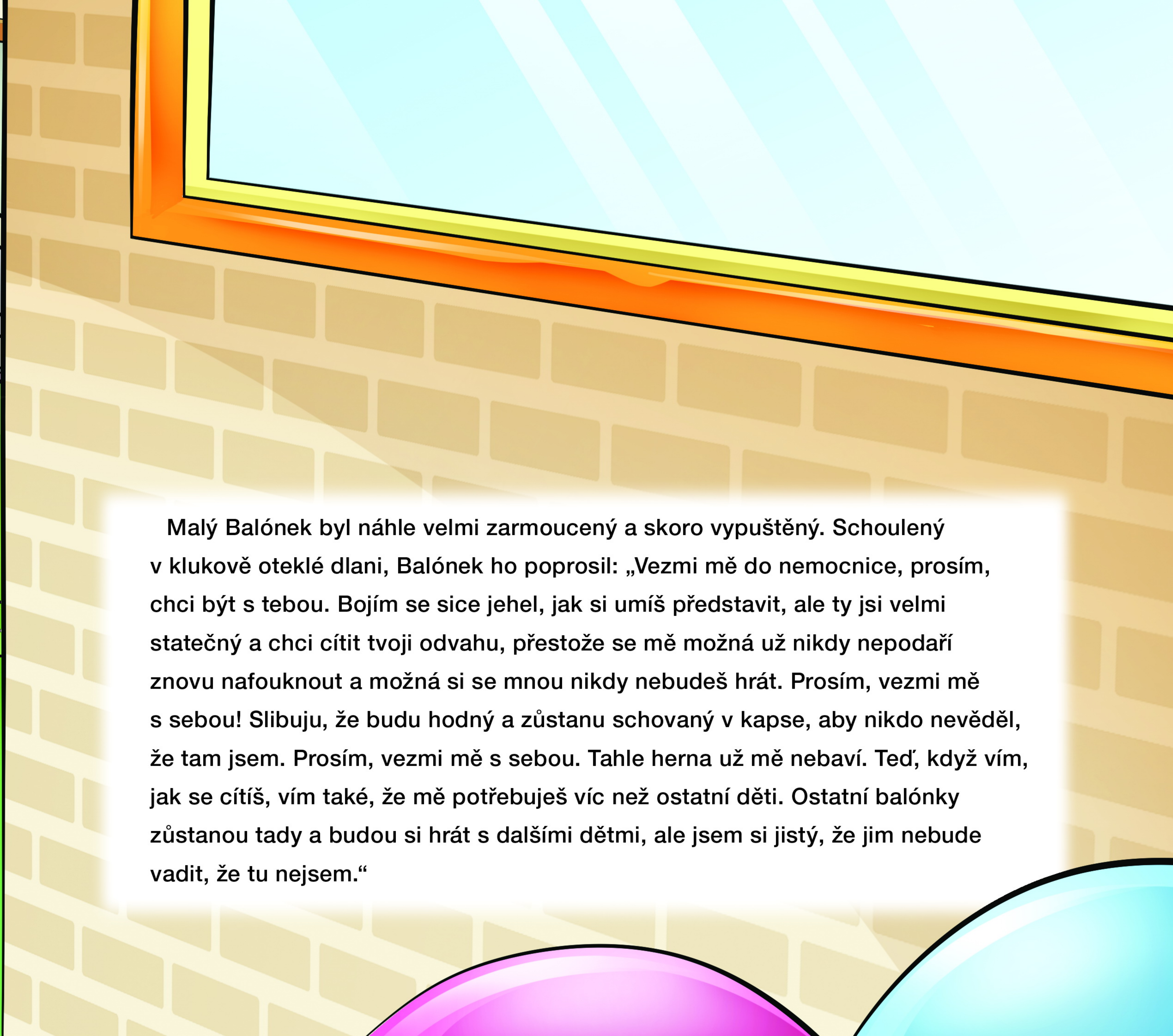

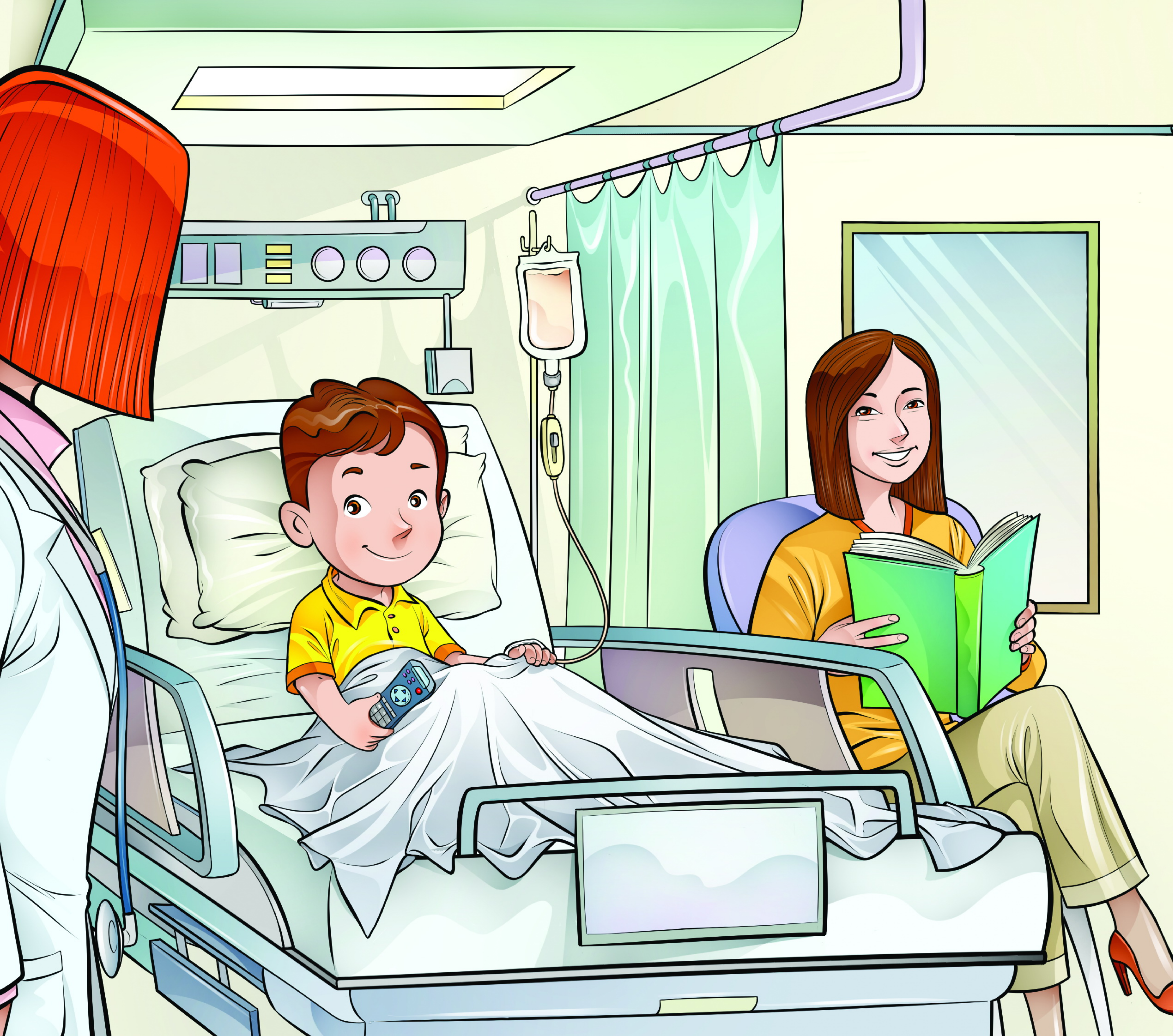
Chlapec se na Balónek smutně podíval a tichým hlasem vysvětlil: „Ne, tohle není ten důvod. Není to můj první bowling. Moc dobře vím, jak držet kouli a jak ji vrhnout na dráze. Stalo se něco jiného.

Pokud tě zajímá co, můžu ti o tom povědět. Trpím velmi vzácným onemocněním a často mi otéká celé tělo... Bez zvláštního důvodu. Prostě se nafouknu a je mi špatně. Po celém těle. Někdy mi oteče ruka, jindy noha, někdy i obličej a pak se mi oči tak zmenší, že skoro nemůžu vidět. Někdy mi dokonce otečou záda. Moje maminka má obzvlášť strach, když mě bolí v krku, protože pak mi může otéct celý hrtan. V takové chvíli mám velké potíže mluvit a nemůžu polykat... A často taky lapám po dechu... To je ten důvod, proč musím do nemocnice, kde dostávám léky.“

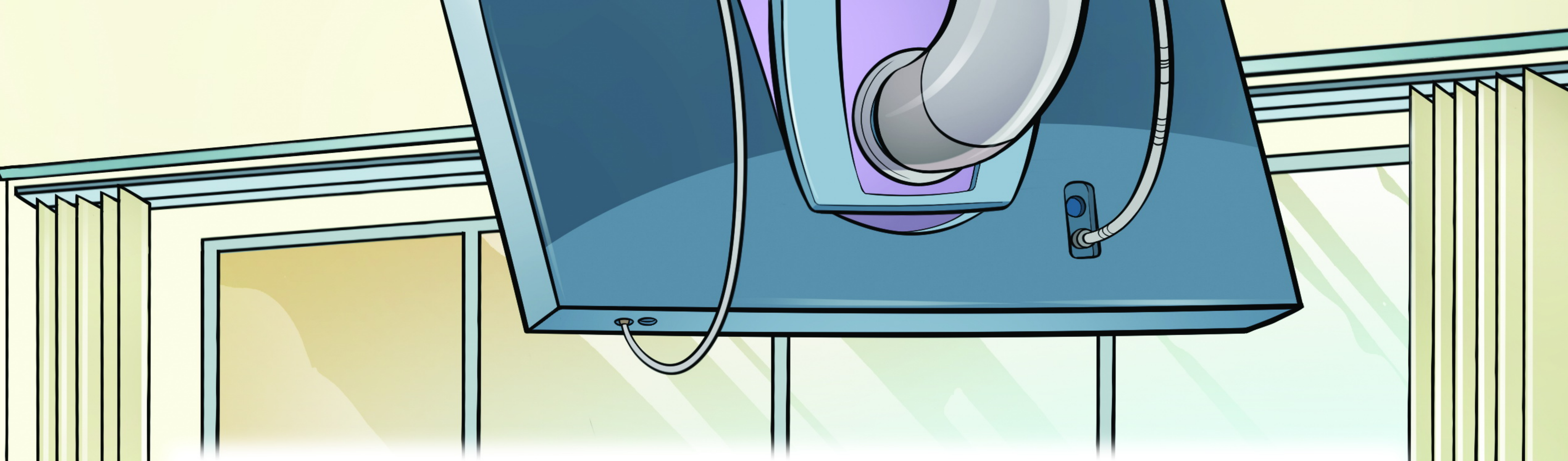

Malý Balónek byl náhle velmi zarmoucený a skoro vypuštěný. Schoulený v klukově oteklé dlani, Balónek ho poprosil: „Vezmi mě do nemocnice, prosím, chci být s tebou. Bojím se sice jehel, jak si umíš představit, ale ty jsi velmi statečný a chci cítit tvoji odvahu, přestože se mě možná už nikdy nepodaří znovu nafouknout a možná si se mnou nikdy nebudeš hrát. Prosím, vezmi mě s sebou! Slibuju, že budu hodný a zůstanu schovaný v kapse, aby nikdo nevěděl, že tam jsem. Prosím, vezmi mě s sebou. Tahle herna už mě nebaví. Teď, když vím, jak se cítíš, vím také, že mě potřebuješ víc než ostatní děti. Ostatní balónky zůstanou tady a budou si hrát s dalšími dětmi, ale jsem si jistý, že jim nebude vadit, že tu nejsem.“

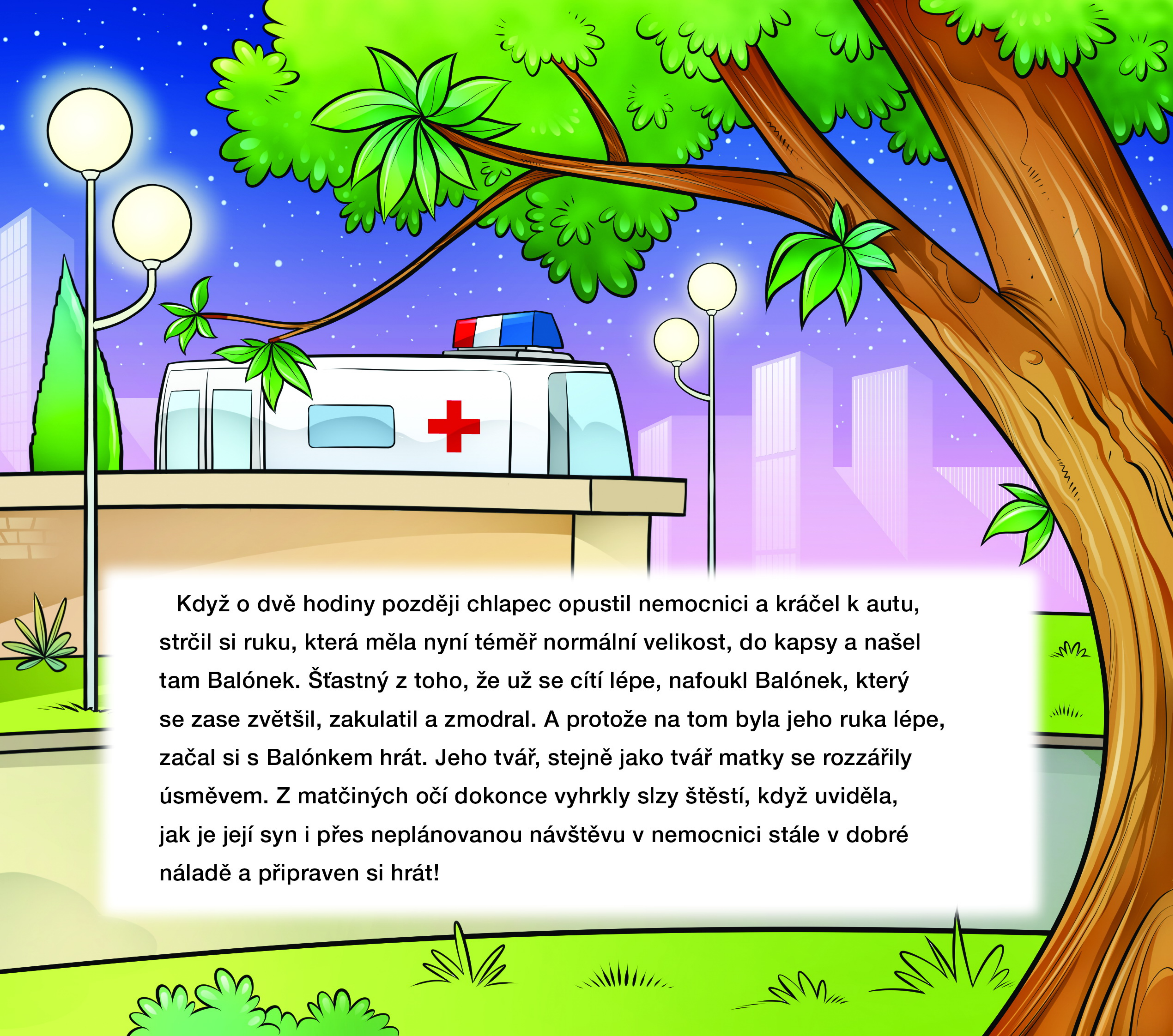

Chlapec si dal balónek do kapsy a jeho ustaraná maminka mu mezitím oblékla bundu, aby byl připraven na cestu do nemocnice. Během jízdy se usmívala a hladila ho po vlasech.

Na cestě do nemocnice maminka zavolala sestřičkám a požádala je, ať připraví léčebný roztok, aby její malý andílek mohl co nejdříve dostat svoji život zachraňující medicínu. Jakmile dorazili, sestřička Mimi je s úsměvem přivítala a uvedla do již připraveného pokoje, kde měl chlapec obdržet léky a vleže odpočívat. V televizi už byl puštěný dětský kanál.

Přišel také doktor, pozdravil a v legraci chlapce pokáral: „Myslel jsem, že jsme se dohodli, že se nebudeme vídat moc často, ne!? Musíš trochu povyrůst, abychom tě mohli změřit a zapsat nové údaje do tvých záznamů.“ Chlapec neměl chuť do řeči, tak jen zdvořile přikývl a usmál se.

Když o dvě hodiny později chlapec opustil nemocnici a kráčel k autu, strčil si ruku, která měla nyní téměř normální velikost, do kapsy a našel tam Balónek. Šťastný z toho, že už se cítí lépe, nafoukl Balónek, který se zase zvětšil, zakulatil a zmodral. A protože na tom byla jeho ruka lépe, začal si s Balónkem hrát. Jeho tvář, stejně jako tvář matky se rozzářily úsměvem. Z matčiných očí dokonce vyhrkly slzy štěstí, když uviděla, jak je její syn i přes neplánovanou návštěvu v nemocnici stále v dobré náladě a připraven si hrát!

